

י"ט באלול תשי"ע
29 באוגוסט 2010
תיק מס' 70005

פסק דין

א. תמצית העובדות והטענות

התובע עבד אצל הנתבעת החל מחודש ינואר 2008, ועד ל-19 בפברואר 2009. בחלק מן התקופה עבד כסוכן מכירות לשטחי פרסום בעלון שמפיקה הנתבעת, ובחודשים האחרונים הקים וניהל את חנות הספרים. שינוי התפקיד נבע מכך שהתובע החל ללמוד במקביל לעבודתו.

התובע פוטר על ידי מנהל הנתבעת בשיחת טלפון והקשר בין הצדדים סביב השלמת השכר ותשלום תנאי השכר התנהל בצורה לא חלקה. ביוני 2009 קיבל התובע הודעה שהצ'קים שלו מוכנים, והוא קיבל אותם לאחר מספר ימים.

טענות התובע:

התובע טוען שבמספר מרכיבי שכר, לא קיבל את מלא התשלום שמגיע לו. להלן הפערים בין הסכומים להם הוא זכאי לבין הסכומים ששולמו בפועל:

1. **עמלת מכירות – 450 ₪** עבור עמלות פרסום, 10% מסכומים שנגבה בפועל מהלקוחות. בנוסף, 316.5 ₪ עמלות המגיעות לו אם אכן נגבו כספים מלקוחות אחרים.
2. **דמי הבראה 895.5 ₪**
3. **פיצויי פיטורין 725 ₪** [נטען 4170.15 ₪ ; שולם 3445 ₪].
4. **נסיעות 1158 ₪**. [נטען 326 ₪ ; ברוב החודשים שולם 220 או 224 ₪]
5. **פיצויי הלנת שכר בסך 4950 ₪** על מה שכך שולם באיחור של חצי שנה בתירוצים שונים.
6. הוצאות משפט + הפסד יום עבודה.

לטענת התובע בסך הכל מגיע לו "לא פחות מ- 9500 ₪".

טענות הנתבעת

הנתבעת טוענת שהתשלומים ששילמה נעשו על פי חישוב רו"ח שלה, שאמון על חישוב ענייני השכר. לא היה עיכוב בלתי סביר בהעברת השלמת התשלומים, והעיכוב נבע ממידע לא שלם שהגיע מהרו"ח.

בנוסף, לנתבעת טענות רבות, על בסיסן הגישה תביעה נגדית.
סיכום טענות הנתבעת בתביעה הנגדית:

1. הושקעו סכומים גדולים בתובע והם ירדו לטמיון כאשר התובע התחיל ללמוד, בשונה מהתוכניות עליהן דיווח ערב קבלתו לעבודה.
על כך תובעת הנתבעת סך של 30,000 ₪.
2. התובע לא טיפל כראוי בלקוחות הפרסום, ולפיכך נגרם לנתבעת נזק בכך שהיתה צריכה לפצותם בשטחי פרסום בסכומים גדולים.
על כך תובעת הנתבעת סך של 10000 ₪ בתוספת מע"מ.
3. התובע איחר לעבודתו, ובמקום לפתוח את החנות בשעה 9:00, היא נפתחה בשעות 10:00 או אף 11:00.
הנזק בשל התנהלות זו עומד להערכת הנתבעת על כ-3,500 ₪.

דיון

ב. תביעותיו של התובע

1. תשלום על עמלות שנגבו מהלקוחות אך טרם הועברו לתובע.
התובע תבע בוודאות 450 ₪.
הנתבעת לא סתרה את טענותיו.
לגבי צורך לפצות חלק מן הלקוחות בשטחי פרסום: התובעת גבתה כסף עבור פרסומות אלו.
הנתבעת לא הביאה ראיות לכך שאכן פצתה את הלקוחות, ובעיקר לכך שהצורך לפצות נבע מהשירות של התובע.
גם העובדה שהתובע לא עסק בגביה אינה רלוונטית, כיוון שהוא הועבר לתפקיד אחר בחברה.
בית הדין מחייב את הנתבעת **בתשלום 450 ₪** מהתמורה שבוודאי נגבתה.
2. השלמת סכומי דמי ההבראה, דמי הנסיעות ופיצויי פיטורין.
על פי חו"ד שקיבל בית הדין, שתוכנה הועבר לצדדים, ולאור העובדה שהנתבעת נמנעה מלהסביר את דרך החישוב שלה וכן לא הגיבה לחו"ד, מחייב בית הדין בתשלומי ההפרשים:
דמי הבראה 895.5 ₪
פיצויי פיטורין 725 ₪
נסיעות 1158 ₪.
3. תביעת תשלומי הלנת שכר.

בית הדין התרשם, שתשלום יתרת חובותיה של הנתבעת, אמנם התעכב, אך לא בהיקף לא סביר. קבלת תשובות מרו"ח אורכת זמן מה. גם בבתי הדין לעבודה, אין ממשים את הזכות לפיצויים בשל הלנת שכר, אלא במצבים מובהקים של עיכוב בתשלום לתקופת זמן ארוכה. **על כן, תביעה זו נדחית.**

4. הוצאות משפט

בית הדין סבור, שאילו בחנה הנתבעת את טענותיו של התובע תוך שיתוף פעולה, סביר ביותר שהתביעה כלל לא היתה מגיעה לבית הדין. על כן תשלם הנתבעת לתובע את אגרת בית הדין כולה, **בסך של 200 ₪.**

ג. דיון בתביעות שכנגד

1. הכשרת התובע שירדה לטמיון.

הטענה בדבר חובת התובע לפצות את הנתבעת על השקעתה שירדה לטמיון – נדחית.

על מנת לחייב אדם בתשלום עבור הכשרה, ובהתחייבות לעבודה לטווח ארוך, יש לסכם על כך מראש באופן שהדבר ברור לשני הצדדים. בנוסף, שינוי תוכניות מלימודים בהיקף מסוים, ללימודים בהיקף רחב יותר, הוא דבר מקובל. כל שלא סוכם מראש, לא ניתן לתבוע מן העובד המשך עבודה, ובמקרה כזה נטל הראייה על סיכום מפורש כזה הוא על התובע אותו. זאת ועוד, עת התחיל התובע את לימודיו ועבר לנהל את החנות, הוא לא נתבע על כך. הפסקת עבודתו, הייתה לאחר שכבר חדל לשמש כסוכן מכירות.

2. איחורים לעבודה

גם דינה של טענה זו להדחות. על דורש הפיצוי להוכיח את עובדת האיחורים ואת ההפסדים שנגרמו. הנתבעת, שהיא התובעת בעניין זה, לא הוכיחה את טענותיה. כמו כן, יש לראות בהמשך העסקת התובע, מידי חודש בחודשו ותשלום שכרו, מחילה על תביעות נזיקיות בשל איכות העבודה.

3. תשלום עבור פיצוי בשטחי פרסום.

אין לגרוע משכרו של עובד, אם נגרמו אי הבנות עם לקוחות. טענת התובע, שהוא הנתבע בסעיף זה, בדבר חוסר שביעות רצון בשל שינוי בתצורת הגליון, נשמעה הגיונית, ולא זכתה להתייחסות ספציפית של הנתבעת, שהיא התובעת בסעיף זה.

זאת ועוד, פיצוי בשטחי פרסום, לא אמור לגרום לנתבעת הפסד. שכן, לנתבעת כבעלים של עיתון, יש מרחב תמרון בעיצוב הגליון, כך שברצותה, היא יכולה להוסיף פרסומות בכמות קטנה והדבר אינו גורע מרווחיה ומאפשרויותיה לפרסם באותם גליונות.
על כן, בית הדין דוחה גם טענה זו.

ד. תחשיב

לאור האמור לעיל, הסכומים שעל הנתבעת לשלם הינם:

עמלות	₪ 450
דמי הבראה	₪ 895.5
פיצויי פיטורין	₪ 725
נסיעות	₪ 1158
אגרת בית הדין	₪ 200
סך הכל:	₪ 3,428.5

ה. החלטה

הנתבעת תשלם לתובע סך של ₪ 3,428.5 עד לתאריך ח' בתשרי תשע"א.
פסק הדין ניתן ביום י"ט באלול תש"ע, 29 באוגוסט 2010.

הרב סיני לוי

הרב יוסף כרמל, אב"ד

הרב מנחם יעקבוביץ